

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/79/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818203683
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818203683.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu S. proti žalovanému Z. o zaplatenie 1.651,35 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. novembra 2018, č.k. 15Csp/72/2018-79, v spojení s opravným uznesením zo dňa 01. februára 2019, č.k. 15Csp/72/2018-102, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 15. novembra 2018, č.k. 15Csp/72/2018-48, spojení s opravným uznesením zo dňa 01. februára 2019, č.k. 15Csp/72/2018-102 súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 1.651,35 eur s úrokom 64,88 eur, s úrokom z omeškania 0,76 eur, s úrokom z omeškania 5% ročne z nezaplatených istiny 1.651,35 eur od 21.07.2018 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov 64,88 eur od 21.07.2018 do zaplatenia, s nezaplatenými poplatkami za poistenie 1,46 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žalobou uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie 1.651,35 eur s úrokom 64,88 eur, úrokom z omeškania 0,76 eur, úrokom 11,50% ročne od 21.07.2018 do zaplatenia, úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 2.519,67 eur od 18.05.2018 do zaplatenia a úrokom z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov 64,88 eur od 21.07.2018 do zaplatenia, ako i nárok na náhradu trov konania. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona, mal preukázané, že strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z ktorej vznikla žalovanému povinnosť splatiť poskytnutý úver spolu s celkovými nákladmi v dojednanom rozsahu. Po vykonanom dokazovaní považoval súd žalobu žalobcu za čiastočne dôvodnú. V konaní bolo žalobcom tvrdené a preukázané, že žalovaný po poskytnutí úveru v sume 2.000,- eur úver v dohodnutých splátkach vo výške 29,79 eur mesačne, resp. i poplatok za poistenie 0,73 eur mesačne riadne nesplácal, a to počnúc aprílom 2018, kedy neuhradil už žiadnu platbu. Preto je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi z titulu úverovej istiny 1.651,35 eur, ďalej je povinný zaplatiť zmluvný úrok 64,88 eur určený ku dňu predčasnej splatnosti a úrok z omeškania vyčíslený ku dňu zosplatenia 0,76 eur. Rovnako si účastníci jasne a zrozumiteľne dohodli poplatky za poistenie úveru, ktoré nenamietala ani žalovaný, preto súd priznal aj toto plnenie v rozsahu 1,46 eur. Priznal žalobcovi úrok z omeškania z nezaplatených úverovej istiny 1.651,35 eur od 21.07.2018 t.j. od predčasnej splatnosti až do zaplatenia a rovnako úrok z omeškania z nezaplatených zmluvných úrokov 64,88 eur od 21.07.2018 až do zaplatenia. Pokiaľ ide o zmluvný úrok 11,50% ročne, ktorý uplatnil žalobca z nezaplatených istiny od 21.07.2018 do zaplatenia, zamietol žalobu v tejto časti. Je preukázané, že strany si dojednali zmluvný

úrok 11,50% ako fixný do doby splatnosti úveru. Žalobca však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpil k zosplatneniu celého úveru. Vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru podľa názoru súdu žalobcov zmluvný úrok z omeškania odo dňa účinkov zosplatnenia navrhovateľovi nepatrí. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z uznesenia sp.zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.09.2012, s tým, že sú mu známe opačné rozhodnutia iných odvolacích súdov, na ktoré poukazuje žalobca v podanej žalobe, avšak naďalej zastáva právny záver vyslovený v uvedenom rozhodnutí ústavného súdu, s ktorým súhlasí vo svojej rozhodovacej praxi aj Krajský súd v Trenčíne (OS PD 18C/113/2016 z 24.02.2018, KS TN 6Co 329/2017 z 14.05.2018; 6Csp 197/2017 zo 04.04.2018, KS TN 5Co 122/2018 z 08.08.2018; OS PE 6Co 67/2016 z 02.03.2017, KS TN 19Co 178/2017 z 12.04.2018). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Vec právne posúdil § 1 ods. 2, § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len zákon č. 129/2010 Z.z.), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku podal žalobca včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že jeho žalobe vyhovie. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. K úroku po predčasnom zosplatnení uviedol, že má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na ust. § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Konštatoval, že Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku toho nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax, a to rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.01.2017 č.k. 11Co/12/2017-90 a na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.11.2017 č.k.7Co/366/2017-84. Citujúc § 497 Obch. zák. uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov predstavujúce cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka. Samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Ďalej konštatoval, že § 506 Obch. zák. umožňuje odstúpenie od zmluvy. Poukázal na to, že odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Právo veriteľa trvá naďalej, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, ako bol pred odstúpením od zmluvy. Situácia totiž nastala pre neplnenie si povinnosti dlžníka. Tvrdil, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil aj poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Obo/143/98 (R 59/98). Poznamenal, že uvedené rozhodnutie sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. V danej veci totiž súd prioritne riešil otázku nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov a nároku na úroky z omeškania v prípade omeškania s platením úrokov z omeškania. Predmetné rozhodnutie nie je ani rozhodnutím vo veci samej a samotné konštatovanie, čo má súd prvej inštancie skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor. Úrok z poskytnutého úveru je odplatom za poskytnuté peňažné prostriedky a nárok na túto odplatu trvá od ich poskytnutia až do ich vrátenia. Uviedol, že dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru a tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník neumožňujú priznať príslušenstvo z príslušenstva.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd

sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.sp. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Obo 143/1998, (judikát R 59/1998 publikovaný v periodiku Zo súdnej praxe č. 4/2000, str. 81-84), a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. IV.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, ktoré sa zoberali obdobnou právnou vecou. V predmetnom uznesení sa Ústavný súd vypořiadal s rovnakými argumentmi (sťažovateľa), ako predniesol odvolateľ v tomto spore. Ústavný súd SR predmetným uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov, v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s ust. § 369 Obchodného zákonníka“. Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

7. K argumentu odvolateľa, že jeho výklad príslušných ustanovení Obchodného zákonníka podporuje ustanovenie § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do dňa splatnosti istiny, odvolací súd uvádza, že predmetné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch upravuje situáciu, keď odstúpil od zmluvy spotrebiteľ a toto ustanovenie vymedzuje výšku úrokov do dňa splatnosti istiny. Uvedené zákonné ustanovenie preto nepodporuje argumentáciu žalobcu, práve naopak, pretože podľa toho ustanovenia je spotrebiteľ povinný plniť úroky len do dňa splatnosti istiny, nie po splatnosti, ako je predmetom sporu v danej veci. Ide o stav v súlade s právom, stav oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Nevzťahuje sa však na protiprávny stav, situáciu, keď veriteľ považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatenie úveru), s ktorým stavom sa spájajú výhradne sankcie v podobe platenia úrokov z omeškania, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením peňažných prostriedkov. S týmto stavom sa nebudú spájať odplatné plnenia, akými sú úroky z úveru.

8. Výklad odvolateľa vedúci k záveru o oprávnenosti úrokov zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatení je v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka.

9. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodneným právnym názorom súdu prvej inštancie, poukazujúc opätovne na vyššie citované štandardnú judikatúru v tejto oblasti.

10. Žalobcom uplatnené dôvody odvolania proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku II. potvrdiť.

11. Súd prvej inštancie rozhodol správne aj o náhrade trov konania.

12. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v zásade patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. Zo spisu však nevyplynuli žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovaného v zmysle § 251 C.s.p., preto odvolací súd rozhodol, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

15. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovoľaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).